

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Hortus à serpente, non Hesperidum, sed verè defensus, homines ab
aquilis & coruis adiuti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

raeissimum animal, Prophetæ & Eremitæ, perque calidissimam bestiam, Chuthberto cœlestem œconomum, cibos misisse. S. Ægidium cerua sustentauit. Cyrum canes, Androdum, vel, vt alij legunt, Androclum leo nutriuit. Vestalis Romulum & Remum paruulos in Tyberim abiect, quos aqua in sicco reliquit; ad vagium lupa accurrit, eoque, vberibus suis aluit. In vita S. Athenogenis Abbatiss ac martyris legimus, imperante Diocletiano, in ciuitate Sebaste, eundem Abbatem antè, quàm ad martyrium raperetur, ceruæ suæ, quam aluerat, benedixisse, eique à Deo precatum, vt stirps eius non deficeret. Ab eo tempore quotannis, die 17. Iulij, quo S. Athenogenes, cum suis fratribus, Christi causa, interfectus est, quando Euangelium canebatur, venit cerua in templum, cum hinnulo, quem inibi reliquit, quasi Numini, in memoriam Sanctorum Martyrum, sacrificium obtulisset. Vrspergensis aliique historici scribunt, Hunnos citra Maotidem paludem habitasse, venationibusque suis contentos, de alijs regionibus sollicitos non fuisse, immo neque putasse, in altera ripa, terram cultam aut homines reperiri. Verum, cum fortè venatores quidam conspicerent ceruam, lento gressu, paludes transeuntem, atque interdum, quasi vadum exploraret, subsistentem, donec in alteram ripam euaderet, idque illis mirum & insolitum videretur; eius semitam subsecuti regionem amplam & à Scythis habitatam inueniunt. Hunni ergo rati, à cerua sibi vadum diuinitus indicatum esse, coacto exercitu, traiectione lacu, Scythas & finitimos nihil tale opinantes oppresserunt, eoque progressi sunt, vt toti orbi formidabiles redderentur. Ammonius refert, simili modo, ceruam Clodouæo Francorum regi, contra Gothos pugnaturus, vadum in flumine Vigenna demonstrauisse. Quod etiam S. Itaë Tokhenburgensi arce innocenter præcipitate accidit. Nam, ceruam præuiam, aptum solitudini locum inuenit. Capitolium olim aufer; Casiblim accipiter, contra hostes, defendit.

Fundensis monasterij monachus, cui excolendi hortos cura erat, cernens, in eo olera partim pedibus conculcata, partim sublata furto, & reperto aditu, quo fur ingredi consueuerat, serpenti præcepit, vt illum custodiret, nec inde, nisi iussus discederet. Prò pudor! Irrationale animal seruo Dei obediuit, homo damnum irrogare non dubitauit. Fur ergo peruersus, cum serpentem conspexisset, præ timore, se retroferre voluit; & pede vepribus implicato, pronus pependit, donec

Cc 3 ab ipso

Iustin. lib. 1.
Geil. 1. 5. c. 4.
Plin. 1. 8. c. 17
post Liuium
lib. 1.
Aloysius Lipomanus ex Simeone Metaphrast. 17. Iulij.

Sozom. 1. 1. c. 37. ait bouem œstro percitum fuisse.

Ammon. lib. 1. c. 21. de gest. Franc.

Fazell. de reb. Sic. dec. 2. 1. 9. cap. 6.

I I.
S. Greg. 1. 1. Dial. cap. 3.

Plin. lib. 10.
cap. 5.

Sur. tom. 3.
in vita eius.

III.
Io. Fischer.
lib. 4. contra
Oecolamp.
c. 22.

ab ipso olitore superveniente expeditus fuit. Sic serpens, qui in primo horto hominem fecit nocentem, in hoc horto, innocentis excubitor fuit; & qui olim furtum pomi suavit, nunc obstitit, ut homo neque oliscum posset furari. *Educata à Virgine, apud Seston urbem, Aquila retulit gratiam, aues primo, mox deinde venatus aggerens. Quin, dum mortua Virginis cremarentur ossa, in defunctæ regum se coniecit volucris, simulq, conflagrauit.* Aquila hæc, beneficij memor, gratum se exhibuit; alia nullo beneficio obligata, idem beneficium sponte præstitit Pyrrho Epirotarum regi; & idem alia Ptolomæo Soteri Arsinoës filio. Ast alia (Xiphilino, Suetonio, & Dione testibus) Octavio Augusto, cum puer adhuc ruri, quarto ab vrbe lapide, via Campana educaretur, in nemore prandenti, ex improviso de manibus panem rapuit, moxque altissime euolavit, quæ paulo post leniter delapsa ex improviso eundem ei reddidit. Quod non solum, cum Imperij portento, ei accidit, sed etiam ut constaret, eadem animalia cibum auferre, & offerre posse. S. Medardum adhuc puerum pecora pascentem à pluvijs, Iosephum Anchietam à Solibus, expassis alis, aquila defendit. Atque ut rursus à nostris, ad Ethnicorum mira regrediamur, Zonaras, Anno, ante Christum 346. tempore Alexandri M. pueri novem annorum, narrat, Gallis Italiam populantibus, Romanisque resistentibus, Gallum processisse magnitudine atque armis in insignem: qui quatiens scutum hastæ cum silentium fecisset, prouocauit. per interpretem, vnum ex Romanis, qui secum ferro decerneret. Ibi M. Valerius, Tribunus militum, adolescens; prius scitatus consulis sui (L. Furij Camilli, M. F.) voluntatem, in medium armatus processit. Ei repente coruus in galea confedit, in hostem versus: qui non solum tenuit semel captam sedem: sed quotiescunque certamen initum est, leuans se alis, os oculosque hostis rostro & vnguibus appetijt; donec territum prodigij talis visu, oculisque simul ac mente turbatum Valerius obruncauit. Ales è conspectu elata, orientem petijt. Inde, victis Gallis, laudatus Tribunus, & decem bobus aureaque à Consule coronâ donatus *Coruini* cognomen accepit.

Quia luculentum est diuinæ prouidentiae ac bonitatis, in alia historia, exemplum, neque fortasse in omnes notum, aut non ita credibile indoctis, auctores, & aliam historiam verbis non meis dabo, quam, ex Ioannis Fischeri Roffensis Episcopi opere, quod